

Ἰδ. ΓΧατζιδ. ἐν Ἐπιστ. Ἐπετ. Πανεπ. 13 (1917) 189. "Ὅτι ἡ λ. μεσν. μαρτυρεῖ τὸ οὐσ. ἀρμεγάδι, ὃ ἰδ. Περὶ τῆς τροπῆς τοῦ λ εἰς ρ πβ. ἀδελφός - ἀδερφός, ἄλμη - ἄρμη κττ. Περὶ τῆς ἀναπτύξεως τοῦ ι ἐν τῷ ἀλιμέγω ἰδ. ΓΧατζιδ. ΜΝΕ 1,4.

1) Ἐκπιέζων τοὺς μαστοὺς ζῶον ἐξάγω τὸ γάλα, ἀμιέλω κοιν. καὶ Ἀπουλ. (Καλημ.) Καλαβρ. (Μπόβ. κ.ά.) Καππ. (Ἀνακ. Ἀραβάν. Σίλατ. Σινασσ. Τελμ. Φάρασ. Φερτ. κ.ά.) Πόντ. (Ἀμισ. Κερασ. Κοτύωρ. Κρώμν. Ὁφ. Σάντ. Σαράχ. Τραπ. Χαλδ. κ.ά.): Ἀρμέγω τὴν ἀγελάδα - τὴν κατοίκα - τὸ πρόβατο - τὰ γαλάρια - τὰ πράματα κττ. κοιν. Ἀλμέγω τὴν ἀγελάδα Κερασ. Ἀρμέγου τὴ γίδα καὶ τυροκομοῦ Μάν. Ἀλμέγω τ' αἰῖδ' - τὸ πρόβατον - τὸ χτήνον Τραπ. Χαλδ. κ.ά. Ἐλίμεξα τὸ ζῷον Ὁφ. Χαοῦ τὸ ζῷον ζόρικα ἀλιμέται (αὐτὸ τὸ ζῷον δύσκολα ἀμέλγεται) Ὁφ. Τὸ χτήνο μ' ἄλλο κ' ἀλμέχεται (ἡ ἀγελάδα μου δὲν ἀρμέγεται πλέον. κ' ἀλμέχεται ἐκ τοῦ κ' ἀλμέχεται) Κοτύωρ. || Φρ. Ἐνα γάλα τὴν ἀρμέγω (λ. γ. τὴν ἀγελάδα, ἥτοι ἅπαξ τῆς ἡμέρας τὴν ἀμέλω) Σῦρ. Βάλ' τα πάλι νὰ τ' ἀρμέξουμε (ἐπὶ τῶν ἐπανερχομένων εἰς τὸν αὐτὸν λόγον ἢ τὴν αὐτὴν πράξιν) πολλαχ. Αἰτι νὰ τ' ἀρμέξουμε (νὰ οὐρήσωμεν) Μακεδ. (Βλάστ.) || Παροιμ. φρ. Καλὴ ἀγελάδα βρῆκε κι ἀρμέγει! (ἐπὶ τοῦ ποικιλοτρόπως ἀποσπῶντος παρὰ τινος χρήματα ἢ ἄλλας ὑλικὰς ὠφελείας). Τὸν ἔχει ἀγελάδα καὶ τὸν ἀρμέγει (συνών. τῇ προηγούμενῃ) πολλαχ. Πίσω νὰ τ' ἀρμέξουμε (ἐπὶ ἐπαναλήψεως ἀποτυχόντος ἔργου) Πελοπν. (Γορτυν.) Φέρ' τα νὰ τ' ἀρμέξουμε (ἐπὶ παρουσιαζομένης δυσκολίας ἢ ἀνεπανορθώτου κακοῦ) Νάξ. (Ἀπύρανθ.) Βάρ' τα πίσω νὰ τ' ἀρμέξουμε (ἐπὶ ἀνωφελοῦς πλέον ἐπαναλήψεως συζητήσεως) Μακεδ. (Καταφύγ.) Βάλε τα πίσω νὰ τ' ἀρμέξουμε (ἐπὶ δυστρόπου ἐπαναφέροντος πάντοτε τὰς αὐτὰς ἀντιρρήσεις) Κρήτ. || Παροιμ. Ἀρμεγε λαγούς καὶ κούρενε χελῶνες (ἐπὶ ματαιοπονίας) πολλαχ. Μᾶς ἐφάγαν τὸ χορτάρι, βάρ' τα νὰ τ' ἀρμέξουμε (ἐπὶ τοῦ ζητοῦντος προφάσεις τιμωρίας ἢ ἐκδικήσεως) Πελοπν. (Λακων.) Θέλεις ρούφα κι ἄρμεγε, θέλεις ἄρμεγε καὶ ρούφα (ἐπὶ ἔργων ὁμοίων ἐν τῇ παρουσιαζομένῃ δυσκολίᾳ κατὰ τὴν ἐκτέλεσιν) Ἡπ. || Ἀσμ.

Ῥόμαν τὸ Γιάννην κ' ἔλουσα καὶ 'ς σὸ κουνὶν κ' ἐθέκα, Ῥόμαν τὰ χτήνη κ' ἔλμεξα καὶ 'ς σὸ μαντρίν κ' ἐφέκα Πόντ.

Κι ἀκμὴν τὸν Γιάννη κ' ἔλουσα, 'ς τὸν ἄγι-Γιάννη κ' ἔθηκα, κι ἀκμὴν τὰ χτήνη κ' ἔλμεξα, μεσημέριν κ' ἐποίκα

Καππ. Καὶ ἀμτβ. παράγω γάλα Νάξ. (Ἀπύρανθ.): Τὸ μονοβύζικο ζῷον κεῖνο ἀρμέει πλεονέκτερο, μάτι νὰ μὴ δὸ πιάση, παρὰ νὰ 'θεν ἔχει τέσσερεις ρῶες. β) Συνθλίβω, πιέζω τι πρὸς ἐξαγωγήν ὑγροῦ ἢ ἄλλου τινός, ἐκπιέζω Ἀμοργ. Ἡπ. κ.ά.: Ἀρμέου τοῦ προουκάλ' γιὰ νὰ βγῇ οὐ ἔμπρους (προουκάλ' = δοθιὴν) Ἡπ. Ἀρμέγω τὸ πιτσουλικὸ (πιάνω τὸν φελλὸν τοῦ σάκκου τῆς τράτας καὶ τὸν τινάζω διὰ νὰ ἔλθουν τὰ ψάρια ἐμπρὸς) Ἀμοργ. 2) Μεταγγίζω, ἐπὶ οἴνου μεταφερομένου ἀπὸ τοῦ ληνοῦ εἰς βαρέλλια Πελοπν. (Καλάβρυτ. Κορινθ. Λάστ. κ.ά.): Ἀρμέγω τὸ κρασί Καλάβρυτ. Κορινθ. 3) Δρέπω, συλλέγω, ἐπὶ καρπῶν συνήθως τῆς ἐλαίας κατὰ τρόπον ἀμέλξεως (ἰδ. ΒΦάβην ἐν Ἀθηνᾶ 46 (1935) 214) Ἀμοργ. Ἡπ. (Πρέβ.) Πελοπν. (Ἀργολ.) κ.ά.: Ἀρμέγω τοῖς ἐλαῖς Ἀμοργ. Ἀργολ. Πρέβ. β) Κατ' ἐπέκτ. πορίζομαι Στερελλ. (Αἰτωλ.) κ.ά.: Ἀποὺν 'κεῖν' τ' ἀμπιλάκ' ἀρμέου κι ζῶ Αἰτωλ. Ἐχ' κατ' χουραφάκια, οὐλ' ἀποὺν 'κεῖν' ἀρμέει αὐτόθ. 4) Μεταφ. λαμβάνω συνεχῶς παρὰ τινος χρήματα ἢ ἐπιτυχάνω ἄλλας ὠφελείας πολυτάκως δι' ἐπιμόνων καὶ ὀχληρῶν αἰτήσεων ἢ καὶ λάθρᾳ, ἐκμεταλλεύομαι κοιν. καὶ Πόντ. (Κερασ. Τραπ. Χαλδ.

κ.ά.): Τὸν ἀρμέγει. Τὸν ἄρμεξε δυνατά. Τὸν ἀρμέξανε καλὰ κοιν. Τὸν πιδὶ ἄρμιξι τοὺν πατέρα τ' Ἡπ. Καλὰ τοὺν ἀρμέξανι Σάμ. Ἐχου τ'ς γουνέουζ-ου-μ' ἀκόμα κι οὐλον κατ' ἀρμέου (ἔχω τοὺς γονεῖς μου ἀκόμη καὶ συνεχῶς κατὰ τοὺς παίρνω) Αἰτωλ. Ἀ σὲ 'ρουμέξη θέλει (ἄ = θά) Σύμ. Ἀλμέγω ἕναν ποῦ ζουμίζ' (ποῦ ζουμίζει, ἔχει ζουμί, χρήματα) Τραπ. Καλὰ καλὰ ἔλμεξεν αὐτον Τραπ. Χαλδ. || Φρ. Ἡρμεξέ με ὡς τὸ κόκκαλο (μοῦ πήρε ὅ,τι εἶχα) Κρήτ. Συνών. τρυγῶ.

Πβ. ἀρμεύω.

ἀρμεγῶνας ὁ, Ἡπ. Χίος — ΚΚρυστάλλ. Ἔργα 2,68 — Δεξ. Βλαστ.

Ἐκ τοῦ ἀμέλγων μετοχ. τοῦ ἀρχ. ρ. ἀμέλω κατ' ἀναλογ. τῶν περιεκτικῶν εἰς - ὦνας. Ἰδ. GHatzidakis Einleit.*143 σημ.

1) Ἀγγεῖον ἐντὸς τοῦ ὁποίου ἀμέλγουν Χίος. Συνών. ἰδ. ἐν λ. ἀρμεγάρι. 2) Τὸ διαμέρισμα τῆς μάνδρας ὅπου ἀμέλγουν τὰ ζῷα Ἡπ. Χίος — ΚΚρυστάλλ. ἐνθ' ἀν. — Δεξ. Βλαστ.: Ἀσμ.

Ὅντας σειοτῆς καὶ λυγιστῆς καὶ μπῆς 'ς τὸν ἀρμεγῶνα, μέσα καθριά σου χαίρεται, ψυχὴ σου καμαρώνει

Χίος — Ποίημ.

Σ τὸν ἀρμεγῶνα ὁ πιστικὸς νὰ φέρῃ τὸ κοπάδι,

νὰ στρέφουν ἀπὸ τὲς βοσκὲς 'ς τὴν κούρνια τὰ πουλλάκια ΚΚρυστάλλ. ἐνθ' ἀν. Συνών. ἀρμεγαδιῶνας, ἀρμεγὸς 5, ἀρμεχτούρα.

ἀρμεγῶνι τό, ἀμάρτ. ἀρμεῶνιν Ἰκαρ. ἀρμεῶνι Ἄνδρ. ἀρμεῶνι Ἄνδρ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀρμεγῶνας.

Ἀρμεγῶνας 1, ὃ ἰδ.

ἀρμεγωσουρώνω ἀμάρτ. ἀρμεωσουρώνω Κύθν.

Ἐκ τῶν ρ. ἀρμέγω καὶ σουρώνω.

Ἐγγέω τὸ ἐκάστοτε ἀμελγόμενον γάλα ἐντὸς ἀνηρτημένου σακκουλλίου ἐκ πυκνοῦ παννίου, ἵνα διηθουμένου τοῦ ὁροῦ μείνῃ ἡ συμπαγεστέρα οὐσία ὡς εἶδος τυροῦ.

ἀρμελοκόβομαι Κεφαλλ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀρμὸς καὶ τοῦ ρ. μελοκόβομαι ἀντὶ ἀρμομελοκόβομαι ἀποβληθείσης κατ' ἀνομ. τῆς συλλαβῆς μο.

Αἰσθάνομαι ἀτονίαν εἰς τὰς ἀρθρώσεις τοῦ σώματος ἐκ πυρετοῦ ἢ τρόμου: Δὲν ἤξερω καθ' ἀπόγιομα τί ἔχω κι ἀρμελοκόβομαι. Τὴν ὥρα ποῦ τ' ἄκουσα ἀρμελοκόπηκα. Δὲν ἤξερω γιὰτί εἶμαι σὰν ἀρμελοκομμένος! Πβ. ἀρμοκόβομαι (ἰδ. ἀρμοκόβω 1).

ἀρμενάλι τό, Λευκ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἄρμενο καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. - ἄλι.

1) Μικρὸν παράθυρον τῆς στέγης τὸ ὁποῖον χρησιμεύει διὰ τὸν ἀερισμὸν τῆς οἰκίας: Ἀνέβηκε ν' ἀνοίξῃ τ' ἀρμενάλα νὰ πάρῃ ἀέρα τὸ σπίτι. 2) Ἡ ἀνωτάτη ὀροφὴ τῆς οἰκίας: Φρ. Ἀνέβηκε ἀπὸν 'ς τ' ἀρμενάλι (εἰς μέρος ὑψηλόν). 3) Οἰκία μεγάλη καὶ παρημελημένη καὶ εἰς τὸν ἀνεμὸν ἐκτεθειμένη: Τί μ' ἔφερρες νὰ κάτσω σὲ τοῦτο τ' ἀρμενάλι ποῦ δὲν ἔχει μιὰ ζεστὴ γωνιά; Συνών. ἄρμενο 3.

ἀρμενᾶς ὁ, Κάρπ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἄρμενο καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. - ἄς.

Ἀνεμόμυλος.

ἀρμενᾶτος ἐπίθ. ἀμάρτ. Θηλ. ἀρμενάτη Κύθηρ. Νάξ. (Κινίδ.) Ρόδ. ἀρμενάτα τά, Ἀμοργ.

